

GYÓGYULÁS – KIÚT A KRÍZISBŐL

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022. 05. 01.

A legfőbb programunk következik, a szellemi táplálékunk. Én hiszem, hogy a mai üzenetben Isten fog szólni hozzánk. Húsvét után vagyunk két héttel, és egy húsvét utáni témát hoztam, egy húsvét utáni üzenetet. Egy történetre szeretném felfűzni a mai mondanivalót. Egy változó világban élünk, mint szokták mondani, de ezt minden korban elmondhatják az emberek. De néha a változások túl gyorsak, olyan gyorsak az életünkben, hogy akár nem is tudunk rá fölkészülni. Főleg, ha ezek nem pozitív változások az életünkben, akkor ezek az élethelyzetek produkálhatnak olyan szituációkat egy ország, egy közösség, egy gyülekezet, egy család vagy egy egyén életében, amik krízishelyzetet teremthetnek, és ezek a krízishelyzetek az ember érzelmi világában különféle károkat okozhatnak. Épp ezért a mai üzenetnek azt a címet adtam, hogy „*Gyógyulás – kiút a krízisből*”.

Nagyon sokan vannak, akik keresik a kiutat. Keressük a kiutat a dzsungelből, vagy valamilyen válságból az élet különböző területein, amiket megéltünk. Például itt volt a Covid helyzet, most itt van ez a háborús helyzet, és még a csuda tudja, mi minden áll előttünk; az Úr biztosan tudja, ha mi nem is. Hogyan tudjuk megtalálni a kiutat? Azt tudjuk, hogy a változás elkerülhetetlen, mert mindig minden folyamatosan változik. A kérdés az, hogy mi tudunk-e megfelelő, jó, és helyes válaszokat adni ezekre a változásokra. Vannak, akik megelégednének azzal is, hogy talán visszakapják a régi életüket, és megy minden tovább. Ugye megfogalmazódik az emberben, egy válsághelyzetben sok minden gondolat. Mindenesetre egy döntéshelyzetben vagyunk, hogy az életet válasszuk vagy a halált, előre menjünk, vagy hátra, jobbra menjünk, vagy balra. Ez nem volt soha másképpen, ugyanígy volt ez a kérdés Jézus tanítványainak idejében is, pedig eltelt kétezer év azóta. A történet, amit most fel fogok olvasni, az emmausi tanítványok útját írja le. Nagyon könnyen tudunk azonosulni azzal az élethelyzettel, amibe ők kerültek. Ez az élethelyzet mit jelentett akkor, ott az ő számukra, és mi az üzenete ma nekünk, akik kétezer évvel később élünk? Fel is olvasnám most ezt az egész történetet. A Lukács 24-ben van, szeretném, ha ki tudnánk vetíteni a Revideált Új fordítást. Nagyon jó a Károli fordítás is, a mi Bibliánkban is, mindegy tehát, de ott egy kicsit talán máshogy is megszólít bennünket a történet. Javaslom, hogy otthon olvassátok el mind a kétféle fordításban. A címe: „Az emmausi tanítványok”. A Lukács 24,13-tól végig olvasom a történetet, és utána végig fogunk menni ezen az egész történeten, mert sok mindenben fog nekünk ez segíteni a mai napon. Sok mindent megláthatunk ebből a történetből, és Isten Igéjéből épülni tudunk. Sok mindenre választ is kapunk ma ebből a történetből, amit esetleg, ha mélyebben belegondolunk, mélyebben átnézzük, akkor nagyon-nagyon az épülésünkre és hasznunkra lesz.

Lukács 24,13–35. Revideált új fordítás

13. Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve,

14. és beszélgettek egymással mindarról, ami történt.

15. Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, együtt ment velük.

16. Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt.

17. Ő pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak.

18. Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?

19. Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt;

20. és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg.

21. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek.

22. Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál,

23. de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él.

24. El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták.

25. Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták?

26. Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak és így megdicsőülnie?

27. És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.

28. Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni.

29. De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon.

30. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta.

31. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.

32. Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?

33. Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket.

34. Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.

35. Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Ez egy nagyon érdekes történet. Egy olyan út, amely bármelyikünkkel más szituációkban előfordult. Két tanítvány, aki nem volt része a tizenkettőnek, talán a hetven közül valók voltak. Kleopás volt az egyik, a másik, Origenész szerint, aki a korai ösatyák közül az egyik, azt állította, hogy egy Simon nevű ember lehetett. Ezt nem tudjuk, az Írások nem írják, de azt tudjuk, hogy két tanítvány, akik Jézus tanítványai voltak, akik hittek Jézusban, akik tele voltak reménységgel, és akik várták Izráel megváltását. Tehát olvastuk a 13-as verstől, és egy kicsit közösen fogunk gondolkodni, egy kicsit megpróbáljuk beleélni magunkat az ottani és az akkori gondolkodásukba, és utána meg fogjuk nézni egy kicsit más szemmel is. Kérdezhetnénk – ebből a történetből kiderül –, hogy mi történik egy olyan sérült emberrel, aki lelkileg megsérült? Mi történik vele akkor, amikor találkozik az Úrral? A sérülésből, az életkrízisből kivezető lehetséges utakra is választ ad ez. Arra is választ ad, hogy milyen a vigasztalhatatlan emberi szív, amely arra vágyik, hogy a krízisből kikerüljön, hogy vigasztalást kapjon. Tehát most egy kicsit érezzük át, amit ott és akkor ők megtapasztaltak. Oka van annak, ha valaki felkerekedik és elutazik. Az utazásainknak megvannak a maga okai. Őket egy keserűség érte, hiszen látták meghalni a Mesterüket, látták meghalni Jézust, aki a rabbi volt, aki a barátjuk volt, akire alapozták az egész életüket, és egy olyan tragédia, egy olyan trauma érte őket, amire nem számítottak. Holott Jézus háromszor is elmondta nekik előtte, hogy mi fog történni, de valahogy nem volt fülük a hallásra, el sem tudták képzelni, hogy a Messiást, a barátjukat el fogják veszíteni. Ott és akkor azt tudták csak még, hogy Jézust fölfeszítették a keresztre, hogy egy borzalmas, egy szörnyű dolog történt Jézussal. Nincs már semmi más, ami Jeruzsálemben tarthatná őket. Mindennek vége, tehát egy ilyen világvége hangulat lett

úrrá rajtuk. Minden elmúlt, minden bevégeztetett, nem maradt más, mint elmenni az iszonyat és a borzalom helyszínéről. Minden elveszettnek tűnt a számukra, és ami eddig számított az életükben, az szinte egy pillanat alatt semmivé lett. Jézus, akiben saját maguk és a népük reménységét látták és helyezték, akinek a kezéből a boldogulásukat, a jövőjüket várták, erőtlennek, tehetetlennek tűnt, nemhogy másokat tudott volna megváltani – gondolták ők ott és akkor. Látták azt, hogy magatehetetlenül függött a kereszten, és még saját magán sem tudott segíteni. Semmi nem érvényes már, egy nagyon depressziós, elkeseredett, nagyon rossz hangulatba kerültek. Egy ilyen szituációban mi is érezhetünk úgy, ahogy ők éreztek. Úgy érezték, hogy a sors becsapta őket. Úgy tűnt számukra, hogy értelmetlenül teltek el az eddigi évek, hogy mindaz, amit átéltek Jézussal, amiben reménykedtek, mindaz semmi, nem érvényes és minden érvénytelen.

Ha megnézzük a beszélgetésüket – azért olvastam a RÚF fordítást –, ott azt írja, hogy „vitatkoztak”. Tehát egyszerűen tusakodtak egymással. Ketten mentek, két csalódott ember ment az úton. A csalódottságukban egy kicsit benne van a harag is, benne van az önvád, önmagukat is vádolták, hogy hogy lehettek olyan naivak, hogy mindent föltettek egy lapra, mindent elhittek Jézusnak. Egy kicsit talán Jézusra is haragudtak, hogy semmivé tette, szétfoszlatta az ő reményeiket. Lehet, hogy haragudtak a hatalomra is, akik állandóan jogról, rendről, törvényről beszéltek, közben ők voltak a legkorruptabbak, mert egyszerűen halálra adták Jézust, aki igaz volt, aki semmilyen bűnt, semmilyen halálra méltó dolgot nem követett el, és talán haragudtak a sorsra is, hogy ilyen gonoszul elbánt velük. Közben pedig gyászolják a barátjukat, gyászolják Jézust, elvesztettek valakit. És ez nagyon-nagyon jellemző ránk is, mai emberekre, amikor véget ér egy kapcsolat, vagy véget ér egy barátság, akkor egy kicsit gyászolunk, gyászoljuk magunkat is.

Tehát nagyon vegyes érzésekkel telve vonultak ezen az úton, mert akivel együtt éltek, akivel mély barátság kötötte össze őket, akivel összetartoztak – úgy érezték, hogy Isten elhagyta őket. Veletek is előfordult talán, vagy a környezetetekben ti is találkoztatok olyan emberrel, akik valamilyen krízishelyzetbe kerültek, és úgy érezték, hogy „nahát, Isten nem szeret engem! Mit vétettem, hogy Isten elhagyott engem?”. Hányszor hallottam már, hányszor hallottátok már, szolgáló pásztorok biztos, de ti is, akik itt vagytok, és akik jártok-keltek az emberek között. Ezeknek a tanítványoknak ilyen útjuk volt, mindegy, hogyan, csak el Jeruzsálemből, el a borzalmak helyszínéről! Egyszerűen ez az út mindennek nevezhető, csak nem egy idilli kirándulásnak, inkább menekülésnek, sőt szökésnek. Hányszor akartunk elmenekülni már mi is bizonyos szituációkból, hányszor akartunk kitörni a dzsungelből, mindegy, csak menjünk valamerre, hagyjuk a hátunk mögött azt a dolgot, és csak induljunk el valamerre. Ugye milyen könnyű beleérezni ennek a két embernek a sorsába? Hiszen ezek az élethelyzetek naponta mindannyiunkkal megeshetnek, mindannyiunkkal előfordulnak, hiszen mindannyian úton vagyunk, és mindannyian megyünk valamerre.

Gondoljátok el ennek a két embernek a helyzetét. Egykor eljöttek Emmausból, és elmentek Jeruzsálembé, otthagyták azt a helyet, és azt gondolták, hogy ebben a faluban már nekünk nincs jövőnk, ebben a falunkban nincs helyünk. Elmegyünk Jeruzsálembé! Ott pedig találkoztak Jézussal, és egy új jövőkép sejlik fel előttük, új reménység. És egyszer csak minden, amit elképzelték, minden, amit elterveztek, minden, amit ők elgondoltak – benne van ez is a történetben –, egyszer csak semmivé válik. Ha belegondolunk egy kicsit, egyre jobban tudunk azonosulni vele, mert mindegyikünk volt ilyen élethelyzetben. Lehet, hogy még annak is örültek, hogy este érték oda, hiszen nem kell a gúnyos mosolyokkal esetleg szembenézni: „Na, látod, mit ért a te tanítványságod, mennyire bíztál a Jézusban, na, látod!” A kárörvendők is mindig ott vannak. „Na, látod, kudarcot vallottál! Na, látod, nem jött ez neked össze!” Minden fortyogott bennük. Minden, minden összedőlt, bennük, és most ide kell nekik visszatérniük.

Ha az egészet összefoglaljuk, akkor nagyon rossz lelkiállapotban voltak, nagyon rossz érzések lengték őket körül, és ebben az érzésben, hiszen ez már három napja történt, már végleg veszni láttak mindent, ebben az érzésvilágukban hozták meg azt a döntést, hogy „Kész! Magunk mögött hagyunk mindent és elmegyünk, és tetszik, nem tetszik, visszamegyünk a falunkba, legalább fedél van a fejünk fölött, majd meglátjuk, hogy mi történik!” Tehát ott volt mind a csalódottság, a gyász, a harag, a válság, a búcsú, az útra kelés. Ott volt talán egy csipetnyi remény is, bár ez a beszélgetésükből nem nagyon látszik az elején. Tehát azok a szavak, amelyek előkíváncskoznak a két tanítvány szívéből, most mi is, ha a két tanítvány helyzetébe képzeljük magunkat... Mindaz, ami őket mozgatja, az a saját életútjukból a mai emberek is mindannyian ismerik. Az élet válságainak tapasztalatai miatt rokonszenvezünk ezzel a történettel, amelyről talán nem beszéltünk annyit, de ha többször elolvassuk, meglátjuk, hogy ma sem veszített szinte semmit a vonzerejéből. Egy csodálatos történet. Aki figyelni magát és hallgat, az megérti ennek az egész történetnek az üzenetét, hogy végül is az egész életünk egy út. Mindannyian úton vagyunk. Mindannyian megszülettünk, mindannyian elindultunk valamerre, és nagyon sokszor kerülünk olyan élethelyzetbe, amikor az utunk közben találkozunk egy olyan fallal, amin nem látunk semmilyen ajtót meg ablakot sem, nincs kilátás, nincs átjárás ezen a falon, és akkor most mit csináljunk? Mit tegyünk? És nagyon jó választ kapunk!

Eddig a problémáról beszéltünk, arról az életérzésről, amelyre, ha nem figyelünk, mindegyikünkön úrrá lehet, és amikor egy negatív életérzés, egy rosszkedv, keserűség úrrá lesz az emberen, akkor láthatjuk azt, hogy az ember nem tud racionális döntést hozni, hiszen mi alapján hozták meg ezek az emberek a döntéseiket? Ők teljesen az érzések uralma, befolyása alatt voltak, és az érzékek alatt lévő ember döntése soha nem észszerű. Hogyan indultak ők útnak, ami alapján ma is nagyon sok ember, nagyon sok hívő, nagyon sok keresztény választ utat? Az érzéseik alapján, és benne van a történetben ez a mondat: „Mi azt gondoltuk...” és hány ember van, aki a rossz érzései miatt elveszíti az objektív látását, elveszíti a valóság meglátását, mert az érzékek annyira eluralják, hogy az érzékek válik a valóságukká, holott az érzés nem a valóságot tükrözi, mint ahogyan láttuk. Volt egy információhiányuk, ők láttak valamit, abból a látásból levontak valamilyen konzekvenciát és ennek a látásnak az alapján elindultak, ha nézzük ezt az egész utazást. Tehát úton voltak, minden utazásnak van valami célja. Ők olyan céllal indultak el, hogy meg akarnak gyógyulni, föl akarnak épülni ebből a helyzetből, és ott akkor ezen információk, érzések alapján a menekülés útját választották, elmenekülnek és ott hagynak mindent, és gondolták, ha most otthagynak mindent, akkor majd jön valamilyen változás. Tehát minden utazásnak van egy rejtett célja is, az pedig a változás. Azt mondja Jézus: „Én vagyok az út, az igazság, és az élet”. Jézus azt akarja, hogy mi az Ő útján járjunk és az Ő képére, az Ő hasonlatosságára változzunk el. A keresztény életútnak ilyenek kell lennie! De nem akarok előre szaladni.

Nézzük még ezt a történetet egy kicsit, ássunk bele a mélyébe. Ez a szökés, ez az elutazás nem egy átgondolt elhatározás volt. Hányszor hozunk mi is érzések alapján olyan döntéseket, ami nem egy átgondolt, racionális döntés? Mert a keserűség miatt, az érzéseink miatt – ezek akár negatív, vagy pozitív érzések – hozunk olyan döntéseket, amelyek bevisznek minket a zsákutcába. Egy olyan döntés, ami végül is csak egy menekülés, nincsen célja és nem vezet sehova.

A tanítványok részéről ugyanezt látjuk, ahogy mennek együtt, akkor megjönnek a gondolatok is. Megjönnek az emlékek, követi a meggondolás, akkor a kimondás. Felszabadul mindaz, ami a szívet nyomja, ahogy Jézus mondja, hogy a szív bőségéből szól a száj. Az elfojtott, mélyen eltemetett dolgokat előhossa a bánat, előhossa mindazt, ami a szív rejtekén van. Ketten mennek az úton. Ez is jó, mert milyen jó, hogy volt mellette egy társ, akivel mindezeket meg lehet osztani, aki mindezeket átélte, akivel együtt szenved. Azt mondják, ha már ketten szenvednek, akkor az már csak fél szenvedés, mert megoszlik. Jól elkeseredtek ott

egymással és egyre inkább elszomorították egymást. Tehát nem fölemelték éppen egymást, de együtt mentek, közös volt a sorsuk, közös volt az útjuk. Ez úgy összekötötte őket, hogy talán könnyebbé, elviselhetőbbé tette az útjukat.

Egy mélyen megrendült, megsebzett embernek nagyon- nehéz megfogalmazni racionális és világos gondolatokat, láthatjuk ebben az esetben is. Széttépi őket a káosz és akkor jönnek a kérdések: miért van mindez? Hányszor kérdeztük, de Uram, miért van mindez? Miért pont velem történt meg? Miért pont velünk történt meg? Jó szándékkal mentek, jó indulattal voltak, jó elképzeléseik, jó céljaik voltak és mégis! És akkor jönnek azok a kérdések, hogy mi lett volna, ha...? De ezek azok a kérdések, aminek az égvilágon semmi értelme nincs. Kár is erről beszélgetni, hiszen úgy döntöttek, hogy vége, elmúlt, nincs tovább. Egy ilyen visszafelé vezető útnak látszik, mert semmilyen kiút nem fedezhető fel ebben, amit ők tettek. Ez az út semmilyen cél felé nem vezet. Akkor jön egy fordulat, ami gyakorlatilag ennek a történetnek az középpontja.

A két elkeseredett ember Jézus halálának tudatában megy és hagyja ott a keresztre feszítés helyszínét, és közben megtárgyalják a dolgokat. De most jön a történet középpontja, megjelenik Jézus. Megjelenik Jézus – ők pedig elhomályosítottak, azt írja. A RÚF fordítás talán egy kicsit jobban kiemeli, hogy elhomályosítottak. Mitől homályosítottak el? Mi az, ami elhomályosítja az ember szemét? A mi szemünket is mi homályosítja el? A harag, a düh, a gyűlölet, a kétségbeesés, de ugyanúgy elhomályosíthatja a pozitív érzés is. Majd a végén fogok beszélni a negatív és pozitív érzések vezérelte élet csapdáiról, de most maradjunk csak a történetnél és egy kicsit ássuk bele magunkat jobban.

Amikor az ember először elolvassa és nem gondol bele mélyen, nem tűnik olyan izgalmasnak ez a történet, de mégis nagyon hozzánk szól ma mindez. Tehát valaki nyilvánosan ugyanazt az utat járja. Utoléri őket Jézus, átveszi a tempójukat, és mellettük lépdél tovább. Lehet, hogy idegen a számukra, de valahogy mégiscsak ismerős, hiszen egy ugyanolyan ember, aki úton van, aki mellénk szegődik útközben, aki talán ugyanazt az utat járja. Lehet, hogy nem abból az okból, amiből én, de mégiscsak úton van, mégiscsak hozzájuk csapódik Jézus.

Az ismeretlenül velük tartó Úr képe, tulajdonképpen ez van az Evangélium középpontjában. Mikor azt hitték, hogy Isten elhagyta őket, amikor azt gondolták, hogy vége mindennek, akkor is láthatjuk, hogy Isten mégiscsak ott van mellettük, mégsem hagyta el őket. Isten mégiscsak törődik velük, függetlenül attól, hogy a kétségbeesett ember ezt ugyanúgy nem látta akkor, ahogy nem látja ma sem. A kétségbeesésük oka az az iszonyatos önsajnálát, amiben akkor éppen voltak. Isten mindenekelőtt akkor lép mellénk, ha már ugye semminek nem látjuk az értelmét, de Ő akkor is mindig ott van mellettünk, Ő velünk van. Hiszen az egész zsidó, keresztény hitünknek ez az alapja, hogy amikor nem látjuk Őt, Jézus akkor is velünk van.

Amikor a pusztában vándorolt Izrael népe, Isten akkor is ott volt velük. Nagy szárazságban volt az életük, de Isten gondoskodott róluk még a pusztában is. Isten akkor is ott van velünk. Ez a történet fölhívja arra a figyelmünket, hogy ne az érzéseinket kövessük, ne a bánatunk, ne az elkeseredettségünk, a csalódottságunk, a reményvesztettségünk alapján ítéljük meg azt, hogy hogyan tovább, mert Isten elhagyott bennünket.

Nagyon sokszor, amikor ezt mondjuk, éppen ugyanolyan helyzetben vagyunk mindannyian, mint ez a két tanítvány. Egy gondolatnak, a gondolatukból fakadó érzéseknek adták át és vetették alá az egész útjukat.

Amikor egy rövid úton mész csak így, akkor rendben van, de vannak emberek, akik tíz éve, húsz éve, harminc éve ugyanezt az utat járják. Én nagyon szerettem, hogy Jézus nem csak velük van, hanem Jézus benne is van egy kicsit ebben a történetben. Jézus nem csak velünk van, hiszen, ahogy Pál apostol mondja a Galata 2,20-ban: Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Tehát mi hívőként, keresztényként soha nem mondhatjuk azt, hogy

Isten elhagyott bennünket! Nem vagyunk tudatában eléggé annak, hogy Jézus bennünk él, hogy ott van bennünk. Mindegy, hova mész, mindegy, mi történik a környezetben, akkor is Ő ott él bennünk, Ő ott van és velünk van.

A 16-os vers ezt a részt hozza, hogy a sötétségben, a szomorúságban, a kilátástalanságban nehezére esik az embernek, hogy maga mellett tudja Istent. Mennyire látjuk ezt a hétköznapokban? Inkább távollevőnek, sőt halottnak sejtik, hogy Jézus meghalt. Ott lépked mellettük és mégsem veszik észre. Aki már képtelen a maga oldalán fölismerni Istent mindenben, az az ember vakká lett. Ugyanolyan vakká, mint amilyenek ők voltak. Nagyon sokszor gondoljuk azt, hogy látunk, de igazából nem látunk, bár nyitva van a szemünk. Én nagyon szeretem, ahogy Jézus meg tudja szólítani az embereket. Ezt a részét szeretném most egy kicsit megnézni, hogy Jézus odalép hozzájuk és nemcsak odalép, hanem meg is szólítja őket.

Miről beszélgettek itt az úton? Gyerekek, miről beszélgettek itt az úton? Hát sok beszélgetést hallottam, ti is sok beszélgetésben részt vettetek. Mondjuk, ha odalépne kötétek Jézus és megkérdezné, hogy gyerekek, miről beszélgettek, akkor lehet, hogy Jézus nem lenne úgy földobva. Miről beszélgettek? Nagyon finoman tud megjeleni Jézus és nagyon-nagyon finoman tud kérdezni. Nagyon finoman és tárgyilagosan, érzelmektől mentesen tud belépni Jézus az ember életébe. Vegyük példának Pált, ahogy megszólította a damaszkuszi úton. Képzeld el, hogy egy ember, aki üldözi Jézust, egyszer csak Jézus megjelenik neki. Leesik a lóról, ismerjük a történetet, és megkérdezi: Ki vagy, Uram? Jézus nem kárhoztatja. Én vagyok az a Jézus, akit te üldözöl. Menj be Damaszkuszba, ott megmondják, hogy mit kell tenned! Ennyi volt a kommunikáció. Te mit kérdeznél egy olyan embertől, aki mocskolt, szidott téged, üldözött téged? Mit kérdeznél tőle elsőre, ha találkoznál vele? Milyen indítékból kezdenél el beszélgetni? Mi venne erőt rajtad, a düh, a harag, vagy éppen a szeretet? Mi történne?

Nézd meg, hogy Jézus minden érzelmtől mentesen, hogyan tudja megszólítani az embert. Nem vádolta, nem rágalmazta. Gyerekek, miről beszélgettek? Egy egyszerű kérdés és ebben a kérdésben benne van minden. Mi van ebben a kérdésben? Ha komolyan vesszük az útnak a képét, akkor ez a kérdés így szól: Mit jelent számtokra ez az út, az életetekre nézve? Hova visz ez az út, ahova ti most mentek? Hova visz az az út, amiről ti most itt beszélgetek? Mire jó ez? Mennyire visz ez előre? Mit ér az életetek? Benne van az a kérdés is, hogy hova vezet az életetek? Az utatok melyik szakaszára érkeztek meg? Hol vagytok most? Miről beszélgettek? Ez egy nagyon csodálatos kérdés. Jézus kérdései beleavatkoznak a válságba, tehát ilyen értelemben viszont azért kritikusak, pedig mégiscsak egy egyszerű kérdés volt. Azonban arra bátorít bennünket, hogy radikálisan keressük az okot és visszatérjünk az életbe. Ugyanis ők nem a realitásban voltak. Nem az élet realitásában voltak, hanem a saját elgondolásaik, a saját érzéseik csapdájában vergődtek. A meglátás igazán találó, sokszínű szókapcsolatban írja le ezt az Ige.

Most nézzük a 21-es igeverset. Itt nincs többet szépítgetés, a remény, amelyet a názáreti Jézusba vetettek, az szertefoszlott. Ha a bizalomnak volt is még egy kis szikrája, a harmadik napon az is kialudt, ha egyáltalán volt, látjuk az Igéből. Akkor a harmadik napon már kellett volna Istennek bizonyosságot tenni az igazságról – gondolták ők –, ahogy a népe történetében ezt gyakran is tette, hiszen az Írások írták, hogy a harmadnapon föltámadt. De számukra még mindig nem támadt föl, hiszen még mindig a halott Jézusban hittek. Az igazság arcába lehet ilyenkor mondani, illetve mondták akkor ők ott, hogy ezzel a Jézussal csődöt mondtunk. Butaság volt az életünket, a boldogulásunkat egy emberre építeni – gondolták ők. Jézus megkérdezi őket, hogy nem ezeket kell elvégezni a Messiásnak? Nem ez volt megírva? Nem ez volt megírva a törvényben, a prófétáknál? Hányszor elmondta nekik az Úr, és nem engedték magukhoz!

A Máté 16-ban olvassuk, hogy Péter, amikor megkapja a hatalmas kijelentést, hogy kicsoda Jézus, hogy az Isten Fia, néhány verssel arrébb olvassuk, hogy Jézusnak Jeruzsálem-

be kell mennie, és meg kell halnia. Azt mondja erre Péter, hogy távol legyen tőled, Uram! Jézus azt mondta, hogy távozz tőlem, sátán! Mondta a szent Péternek, hogy figyelj, nem jól gondolkodsz! De mégsem hallották meg, és nem látták meg ezt a szemükkel. Hogyan engedheti Isten, hogy a betegség, a szenvedés, a halál megtörténjen az emberekkel? Ezt is sokan kérdezik, és nagyon sokszor Istent okolják azért, amikor az emberek szenvednek, amikor az emberek betegek, amikor az emberek meghalnak, holott ennek nem Isten az okozója.

Ez a történet is világosan kimondja, hogy a szenvedésünk az Ő ügye. Mégpedig annyira az Ő ügye, hogy Ő azt is magára vette. A mi szenvedésünk Isten ügye, hiszen Isten magára vette a kereszten. Erről beszéltünk az úrvacsorában. A keresztnél Isten és ember találkozási helye, hiszen Jézus vette mindezt magára, hogy nekünk ne kelljen szenvednünk. Ő elszenvedte a fájdalmainkat, és ezért hívta fel a figyelmünket a prófétákra, Mózesre. Tehát az Írás állapotából nézve újszerűen nézhetjük az életünket. Később emlékeznek majd arra, hogy kezdett lángolni a szívük, akkor beszélt velük, és feltárta az Írás értelmét. Tüzet fogtak, ami meghalt, az újra elevebbé lesz.

Mikor történt ez meg? Akkor, amikor belemélyedtek Isten Igéjébe. A megoldás ott van az Írásban! Az Írás az igazság! Az Ige igazság! Nekünk az Ige igazságát kell mindig minden döntésünkönél alapul venni, ami meg van írva. Láthatjuk, hogy az érzéseink hogyan csaphatnak be bennünket, hogyan csalhatnak meg, hogyan taszíthatnak bennünket olyan mély válságba, amiből már szinte nem is látjuk a kiutat. Ezt látjuk ennél a két tanítványnál is.

Óriási tanítási üzenete van ennek a történetnek a mai ember számára. A feltámadott Úr feltárja, hogy miért kellett a Messiásnak a keresztre menni. A Messiás, akiről a beszélgetésükben szó van, ott van közöttük abban a pillanatban, amikor beszélnek róla.

Isten gyógyító jelenléte, gyógyító ereje abban a pillanatban ott van közöttük. Miért? Mert elkezdett már gerjedezni a szívük. Elkezdtek jönni kifelé abból az érzelmi válságból, fölcillant egy remény. Amikor egymás között dűnnyögtek, beszéltek, vitatkoztak, akkor nem a megoldásról beszéltek, nem arról a kis halvány reményről. Nem arról beszéltek, hogy amit fecsegték azok az asszonyok, nem kellett volna jobban utána néznünk az Írásokban? Vagy a tanítványokat megkérdezni, mert állítólag ők is látták, hogy eltűnt a sírból. Nem, ők annyira mélyen magukba roskadtak, és annyira mélyen a bánatuktól, a bújuktól, a keserűségektől vezéreltetve cselekedtek. Ezt az idegent, akiről nem tudták még, hogy kicsoda, el akart menni, de mégis jó volt őt hallgatni, mert egy halvány kis vigaszt adott nekik. Azt mondták, hogy akkor behívjuk ők hozzánk, jöjjön be. A szokás az volt annak idején Izraelben, hogy a házigazda törli meg a kenyeret, de Jézus máris átvette ezt a szolga szerepet, hiszen így szolgál a házigazda a vendégeknek, hogy föltálasza az ételt. Ma megtöri a kenyeret, fölszeleteli a kenyeret, Jézus még ebben az állapotában ott szolgált nekik, Ő törte meg a kenyeret. Máris ott van egy közösség! Az úrvacsora többről szól, mint hogy megemlékezünk Jézus haláláról és feltámadásáról. Óriási jelentősége volt az ószövetségben az együtt étkezésnek. Ezért ha valaki nem megfelelő társaságban, közösségben étkezett, az a halálát is okozhatta, nem az ételtől, hanem mert megkövezték. Mert olyan emberekkel vállalt életközösséget, akikkel nem lett volna szabad az ószövetségi törvény szerint.

Amikor mi úrvacsorát veszünk, amikor mi összejövünk, amikor együtt vagyunk, és részeseülünk a kenyérből, akkor egy közösséget vállalunk. Közösséget vállalunk egymással. Együtt vagyunk az úton, Isten együtt hívott el bennünket egy útra, hogy ezt az utat járjuk, amit Ő adott nekünk. Amikor együtt étkezünk, amikor együtt vesszük a bort magunkhoz, ez egy közösséget jelent, egy életközösséget egymással és életközösséget az Úrral. Látjátok, hogy máris megváltoztatta ez a helyzetet, ebből a helyzetből jött a gyógyulás. Nem véletlenül van benne a gyógyulás az úrvacsorában is.

Azt mondja az Írás, hogy ha nem megfelelőképpen vesszük a bort meg a kenyeret, akkor ítéletet vesszünk magunkhoz, azért mert nem becsüljük meg az Úr testét. Azt írja, hogy ezért

van köztetek sok erőtlen és beteg. Ezt sokan fenyegetésnek veszik, és nem mernek úrvacsorát venni, ahelyett, hogy megvizsgálnák magukat, hogy miről szól az úrvacsora.

Ma nem akarnak közösségbe jönni emberek, ma nem akarnak gyülekezetbe jönni, mert majd megnézzük az interneten. Jó, hát megnézzük, de az nem a közösség! Isten egy élet-közösségre hívott el bennünket. Látjátok, hogy ebben a közösségben, ebben az Úrral való közösségben van a gyógyulás. Ebben az Úrral való közösségben van a megoldás. Amikor Isten Igéjét tanulmányozzuk, akkor gerjedezik a szívünk. Mert ez a kiút az ember számára.

Ha a földi valóságot, a realitást nézed, akkor néha tényleg olyan helyzetbe kerülhetsz, mint ez a két megkeseredett ember, és egy kereszténynek nem szabadna így járni az úton. Mert Jézus velünk van, Jézus bennünk van, Jézus bennünk él. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az úton nincsenek nehézségek, hogy az úton nincsenek keserőségek, de nem szabad, hogy ez uraljon el minket. A múlt héten is elhangzott a Zsidó levélből, hogy a keserűség gyökere nehogy a szívünkben meggyökerezzen. Mert ha az ott elburjánzik, akkor bizony a keserűség ott elő fog jönni.

Az emmauszi történet egy lelki folyamatnak, az úton tapasztalt kísérő szempontjából egy emlékeztető jelzése mindannyiunknak. Tehát ez azt jelenti, hogy Jézus nyomán útra kelek, találkozom, részt veszek, bízom az Úrban, megszólítható vagyok, tehát nyitott vagyok mások számára, kinyitom az ajtókat mások előtt, nem csukom be, kiengesztelődést, békét teremtek, amelyből nem zárok ki senkit, és elhagyom a félelmet, mert a félelem uralta őket.

Maradt még időm, meg fogjuk egy kicsit megvizsgálni, hogy az érzelemhez kötött gondolkodásnak milyen veszélyei vannak. Szokták mondani, hogy a pesszimizmus, meg az optimizmus. Mind a két dolog érzelmi befolyás. Az 1Korinthusi levélben a 2,14-es igevers azt írja, hogy az érzéki ember nem foghatja meg Isten dolgait.

1Korinthus 2,14.

14. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy szellemileg lehet azokat megítélni.

Miért mondja ezt nagyon sok helyen az Írás, hogy a keserűséget, az érzelmeket, a rossz érzelmeket ne hagyjuk úrrá lenni az életünk felett? Mint ahogy az elején is mondtam, ma lehet, hogy többször el fogom mondani, de az üzenetnek ez a lényege, hogy ne az érzelmeiktől legyünk befolyásolva, hanem Isten Igéjétől. Mi van egy érzelmtől befolyásolt ember életében, mi van az ő lelkivilágában? Ezt nagyon jól láttuk az emmauszi tanítványok helyzetéből, és nagyon jól láthatjuk a mi helyzetünkben is, amikor nem a realitás talaján állunk. Ebben a teremben nincs olyan ember, akit nem értek még negatív események, akit nem bosszantottak föl, akinek nem kellett búcsút venni barátaitól, ismerőseitől, becsapták, elhagyták, megcsalták, mondhatnám tovább sorra. Nincs ebben a teremben talán egyetlen ember sem, akivel hasonló dolgok ne történtek volna. Viszont a kérdés az, hogy milyen válaszokat adunk ezekre a külső ingerekre, ezekre a külső élethelyzetekre? Teljesen hagyjuk magunkat az érzelmeik alá vetni? Mi a baj az érzelmeikkel? Az, hogy az érzelmeik nem a realitás talaján ítélik meg a helyzetet. Még az embereket sem úgy ítéljük meg. Ezért nagyon veszélyes, amikor valakiről elkezdünk pletykálni. Beírogatnak dolgokat. Miért? A realitást írják be? Nem, hanem kaptak egy impulzust, kaptak egy hamis információt, meg sem nézték a tényeket, nem is érdeklődtek az őket a tények, ők csak gondoltak valamit, és leírják rólad, hogy te ilyen vagy, meg olyan vagy, meg amolyan vagy. Miről beszél az illető? A realitásról, a valóságról beszél? Tényleg rólad beszél? Nem, saját magáról beszél. Arról beszél, hogy mi van őbenne. Ezért Attila is sokszor prédikálta, meg sok üzenetben már elhangzott, hogy nem vesszük magunkra ezt a kritikát, mert ez nem épít bennünket, ez nem a valóság, hanem egy érzés, egy elgondolás. Van, hogy bejönnek hozzánk, hogy majd ők megmondják nekünk, hogy mi kik vagyunk, mik vagyunk, és nekünk mit kellene csinálni, mert nekik Isten ezt mondta, és úgy gondolják, hogy mi süketek vagyunk, mi soha semmit nem hallottunk Istentől. Úgy gondolják, hogy ők az egyetlenek, akiket Isten tud használni. Micsoda pökhendiség, micsoda beképzeltség, micsoda

önteltség! Nem eshetünk mi is ebbe a csapdába! Ez az, amikor az érzelem vezérel egy megsérült embert.

Van egy vadász ismerősünk. Volt egy olyan élménye, hogy meglőtt egy vadkant, de az nem döglött meg, hanem bement a búzába. Ő azt hitte, hogy lelőtte, és egy megsebzett vadkan életveszélyes. Azt mondta, hogy másodpercek alatt fölhasítja az az ember testét. Ugyanilyen egy megsebzett ember, az semmi mást nem akar, csak a mérgét, a dühét, a keserűségét akarja rád borítani. Ha te erre vevő vagy, akkor elfogadtad az ő mérgét, és ugyanaz az életérzés lesz benned, ami benne. Egykor szeretted, egykor együtt voltatok, együtt szolgáltatok esetleg, vagy együtt dolgoztatok egy munkahelyen, és ő is szeretett, és kedvelt téged, ismert téged, de egy negatív érzés olyan befolyást tett rá, ami megrabolta őt is, meg téged is, meg mindenkit. Mi volt az, amiről beszélt? A valóság? Nem, hanem egy érzés. Egy olyan érzés, ami őbenne van, aminek semmi köze a valósághoz. Pontosan úgy, ahogy az emmauszi tanítványoknak sem volt semmi köze a valósághoz. Elmondják, hogy te ilyen vagy, meg olyan vagy, meg amolyan vagy. Miről beszélnek? Egy érzésről! Azért, mert úrrá lett rajtuk a harag. Lehet, hogy meg is sértetted. Lehet, hogy van némi alapja, hogy éppen nem úgy sikerült egy mondatod, ahogy szeretted volna, vagy ő nem úgy értette, és ebből lett egy ilyen helyzet. De a megsértett ember igazából nem is nagyon kíváncsi az igazságra, nem is érdeklő. Volt, akik elhagytak bennünket is. Nem is érdeklő őket. Valaki mondott valamit, azt elhitték, az ő gyűlöletét sikerült rájuk ültetni, és most ők is gyűlölnék. Ráadásul keresztényeknek vallják magukat. Ezt, ha a pogányok teszik, akkor még elfogadjuk, mert a pogány világ így működik, de nekünk, keresztényeknek nem szabad megennünk az ördög meséjét. Ezért ha megharagszol valakire, vagy egy rossz benyomás ér, egy rossz helyzetbe kerülsz, és döntést kell hozni, ne akkor hozd meg a döntést, amikor éppen tetőfokán van a dühöd, meg a keserűséged. Akkor nem hozunk döntést! Például ebből van a rengeteg válás, mert dühös lett a másikra. Az érzések mennyire befolyásolják az embereket! Amikor szerelmes voltál belé, amikor udvaroltál neki, akkor minden gyönyörű volt. Ez az életérzés! Innentől kezdve minden szép, mindenki aranyos, még aki nem is. Ilyenkor minden jó, rózsaszín köd, semmit nem látunk. Ez a másik oldala, a pozitív látás. Ezzel nem szeretném elvenni a fiatalságnak a gyönyörűségét, amikor valaki szerelmes, nehogy félreértsétek, nincs ezzel semmi baj. De ilyenkor mi történik? Elveszítette szintén a reális látását. Mert összeházasodnak, és mondjuk, három hónap múlva csúnyán szól hozzá a kedves. Ez már nem annyira kedves. Már nem is annyira jó. Már egyből kezdi látni a hibáit. Mi ez gyakorlatilag? Megint egy érzés! Az érzés befolyásolta ember! Mit csinált? Ugyanúgy elveszítette a realitását akkor, mint előtte. A pozitív életérzés legalább ilyen veszélyes tud lenni. Például, a házasságnál is, nem tudtuk, hogy kéne jól csinálni, hiszen a világból jöttünk ki, világban házasodtunk össze, és a világ így működik. De az a helyzet, hogy nekünk Istentől kell hallanunk! Sokszor jönnek, hogy feleségül menjek-e hozzá, vagy elvegyem feleségül? Jönnek ilyen kérdésekkel, hogy hozzám való, nem hozzám való? Én nem tudom, azt neked kell tudni. Nem baj, ha vannak érzéseink, az érzések jók, de nem azok alapján hozunk döntéseket! Nem is a félelmeink alapján hozunk döntést. Nagyon sokan a félelmeik miatt kelnek útra. Itt a keserűség miatt történt az útra kelés, hogy elhagyják azt az élethelyzetet. De vannak esetek, amikor a pozitív érzések ugyanúgy bevihetik az embereket a sűrűbe. Nem szabad, hogy érzésvezéreltek legyünk.

Vannak érzéseink! Nézd meg Jézust! Ő egyáltalán nem tette függővé magát az emberek véleményétől. Mert pontosan tudta, hogy mi van az ember szívében. Mi van az ember szívében? Amiről beszél, és leginkább azok érzések. Nem információk, nem alapinformációk, nem az igazság, hanem általában az érzéséről beszél. Ha egy rossz érzéssel van irányodba, akkor nem fog rólad jót mondani, hanem rosszat. Az ott van őbenne. Ezért az illetőnek lehet, hogy semmi köze ahhoz, amit mondanak róla, lehet, hogy nem is olyan egyáltalán. Vagy lehet, hogy nem olyan jó, mint aminek mondja. Tehát oda-vissza érvényes, hogy ne ez alapján ítéljük meg az embereket, hogy ki mit mond róla.

Nézd meg Jézust, hogy viselkedett evvel kapcsolatban. Nagyon világossá tette, hogy abszolút nem érdekli, hogy a farizeusok mit mondanak róla. Nem is befolyásolta Őt. Ahogy az Apostolok cselekedeteiben Pál megtérésénél, amikor megszólította az Úr a damaszkuszi úton, úgy a tanítványok ott Jézussal megálltak egy pillanatra, amikor megdöbbenetette őket, hogy miről beszéltek. Akkor megálltak egy pillanatra, hogy emberek, gondolkodjunk! Ez a rész arról is szólhat, hogy hogyan szólította meg. Vagy Nátánáel esetében, János evangéliumában olvassuk, hogy láttalak a fügefa alatt. Ennyit szólt Natanáelhez. Erre mondta neki, Te vagy a Messiás. Attól, hogy ott láttalak, én vagyok a Messiás? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni. Vagy Simonnak, ahogy szólt, vagy Zákeusnak. Egy vámos, aki egy apró ember, aki ráadásul nem túl jó hírű ember, inkább a gengszterekhez, és a maffiózókhöz hasonlítanánk ma, és egyszer csak Jézus azt mondja neki, hogy ma nálad vacsorázom! Semmi több, ennyi volt a megszólítás. Nem mondta neki, hogy te csavargó, te tróger! Fosztogatod az embereket, ennek ellenére elmegyek hozzád! Jézus nem így szólította meg. Egyszerűen, teljesen érzelmeiktől mentesen azt mondta, hogy ma nálad fogok vacsorázni. Egy vámszedő, akit mindenki kivetett, akivel senki nem akart sorsközösséget vállalni, akitől mindenki irtózott. Az országos hírű rabbi, mert annak tartották Jézust, az ország egyik leghíresebb embere pont énhozzám eljön, ehhez a maffiózóhoz. Micsoda kegyelem! Jézus nem mondta neki, hogy ossza szét a vagyona felét. Jézus nem róttá meg, nem rakott rá semmilyen törvényt. Mit okozott ennél az embernél? Azt mondta, hogy most szétosztom, amit perrel vettem el, azt mind visszaadom az embereknek. Megtért!

Miről szól az emmauszi történet? Ez is a megtérésről szól, a visszafordulásról. Amikor megtudták a jó hírt, az örömhírt, mit csináltak? Ezt tanuljuk meg ezektől a tanítványoktól, ne a keserűséget! Megfordultak azonnal. Akárhogy számoljuk, kb. tíz km, nagyjából oda-vissza egy napi járóföld. Mit csináltak? Megtértek. Ezt nevezi a görög metanoianak, azt jelenti, hogy visszafordulni. Először is visszafordulni fejben. Fejben voltak rosszul vezérelve. Még a Windowst használók is tudják, hogy van egy olyan, hogy restart, amikor nem jól megy a számítógép, akkor restart, és akkor indítjuk újra az egészet. Náluk is, Jézus megnyomta a restart gombot, hogy nem jó irány, nem jó felé mentek, nem az a kérdés, hogy lassan haladtok, vagy gyorsan, hanem az, hogy jó irányba mentek-e. Mert ez a fontos! Emberek, ez az irány nem jó! Akkor megértették, hogy vissza kell fordulni. Érte őket egy öröm. Ezért mondja, hogy hirdessük az örömhírt! Visszamentek Jeruzsálembe, mert ezt meg kellett osztani a többiekkel is. Borzasztó belegondolni, hogy ők is olyan helyzetben vannak, mint amilyenben mi voltunk. Gyorsan menjünk hozzájuk és segítsünk nekik és jöjjenek ki ebből a szituációból! Ez a helyzet, amikor mi meghalljuk az örömhírt, a Jézus Krisztus feltámadásáról szóló örömhírt, akkor ne lehessen megkötni, mert azt meg kell osztani az emberekkel.

Nagyon sok keresztény éli úgy az életét, mint ezek a tanítványok, mintha Jézus még mindig halott lenne. Még mindig nem értesültek arról nagyon sokan, hogy Jézus tényleg föltámadt, és tényleg él. Jézus bennünk él. Ő ma is ott van velünk, ott megy mellettünk. Ma is megkérdezi, ha panaszkodsz, meg keseregsz, hogy miről beszélgettek? Mi a téma? Hadd avatkozzak be egy kicsit én is! Nem jó dologról beszélgettek, nem jó a téma! Mert nem úgy van, ahogy te gondolod, nem úgy van, ahogy a te érzésed diktálja, hanem úgy van, hogy én itt vagyok és élek, és amit én mondtam, az igaz, akkor is, ha te nem úgy látod!

Ez ad nekünk vigaszt, ez ad reménységet. Igen, vannak hitharcaiink. Vannak nehézségeink, kihívásaink, vannak krízishelyzeteink, de a gyógyulás a krízisünkből nem az, hogy továbbássuk magunkat a negatív gondolatainkba, a negatív érzéseinktől vezéreltetve, hanem az, hogy megnézzük, hogy mit mondott a törvénytől a prófétáig Jézus, hogy mit mond az evangéliumban, hogy miről szól az örömhír, hogy miről szól a jó hír. Ezt kell megosztanunk az emberekkel, ahogy Jézus megosztotta. Ő az Ószövetségről beszélt, akkor még nem volt megírva az Újszövetség, hiszen Jézus éppen abban a pillanatban támadt föl. Nem volt az, hogy föllapozzuk a Lukács evangéliumát, mert akkor még nem volt, hanem a törvényből, és a

proféciákból végig levezette az örömhírt, a jó hírt. Miről szól a törvény és a próféták? Azt mondja Jézus, hogy ők is rólam beszéltek. Miért nem ismerték fel a farizeusok? Pontosan ugyanez miatt, mert dühösek voltak Jézusra, mert haragudtak Jézusra. Mert az érzelmektől vezéreltek voltak. Ők, akik a törvényt hirdették, akik a törvényben látták az igazságot. A szanhedrin, az a hetvenegy főből álló zsidó tanács, aki elé odaállt Jézus, elítélte. Még Pilátus is, aki egy római prokurátor volt, még ő is fölmentette, még ő neki is ott volt a lelkiismeretében, hogy ez az ember nem bűnös, ezt az embert nem kellene halálra adni. De mekkora volt a dühük! Amikor Istvánt odatették, az első vértanút, odavitték a szanhedrin elé, ugyanaz a Kajafás volt a főpap, és ugyanúgy ott voltak a szanhedrinben azok az emberek, akik ítéletet hoztak. Ők élet és halál urai voltak. Odaállították Istvánt, és azt mondja az Írás, hogy tele volt hittel, szellemmel, és bölcsességgel, olyan bölcsességgel, amivel nem tudtak neki ellenállni, a fogukat csikorgatták. Miért csikorgatja valaki a fogát? Mert dühös. Mert ideges. Mert nem tudtak mit tenni, mert mindegyik tudta, hogy ez az ember igazat beszél, azt is tudta mindegyik, hogy Jézus igaz. De mi az, ami vezérelte a cselekedeteiket? Nem a realitás, nem a valóság, nem az, ami tényleg Jézus, hanem a düh, az érzelem befolyása alatt voltak. Mindannyian teljesen az érzelmek befolyása alatt. Igazságos döntést így, ilyen módon nem lehet hozni. Nagy tanulság ez a történet, sokkal több minden van benne még, mint amiről én most beszélek. Ha végignézzük, ugyanez a mai ember útja. Ugyanúgy érnek bennünket negatív ingerek, ugyanúgy kerülünk krízishelyzetbe.

Ugyanúgy belekerülhetünk jó helyzetbe is, ez meg a másik veszély. Amikor egy jó élet-érzés miatt gondoljuk azt, hogy nekünk már nincs szükségünk Istenre, Jézusra, nekünk már nincs szükségünk az igazságra, megmaradunk ebben a rózsaszín ködben, hiszen nekünk jól megy dolgunk, nekünk nincs szükségünk semmire, és főleg nem Jézusra, főleg nem egy egyházi közösségre, mi jól elvagyunk magunknak, nagyon jól elvagyunk. Az ilyen ember szintén elveszítette a realitás érzékét. Elveszítette az objektív megítélését a dolgoknak, mert egyszerűen a saját életérzése, a saját élethelyzete alapján hoz olyan döntést, ami őt válságba viszi. Ha Jézus nélkül hal meg, akkor még a végén elveszik. Nem visz magával az égvilágon semmit innen. Jézus beszél a gyülekezetekhez, és az egyik gyülekezetnek azt mondja, hogy azt hiszed, hogy meggazdagodtál, pedig te vagy a szerencsétlen, te vagy a vak, és te vagy a nyomorult. Ez a helyzet, mert ez az igazság. Amikor döntéseket hozunk, akkor mindenkit érnek ezek a hatások, és senki nincsen fából, és mindenkit elkaphat a harag és a düh. Házassági tanácsadók szokták mondani, hogy nem baj, ha mérgesek vagytok egymásra, csak ne egy időben, ha lehet, mert abból veszekedés van. Le kell nyugodni! Ezek világi tanácsok, de az Ige is mondja, hogy haragudjatok, de ne vétkezzetek, a nap le ne menjen a ti haragotokon. Még biblikus is, mert szűken beleillik.

De a lényeg az, hogy ne az indulatok alapján hozzunk döntéseket. Ezért vannak a válások, ezért van, hogy az emberek hirtelen az érzelmektől vezérelve hoznak meg olyan döntést, ami végül is tönkreteszi az életüket. Nagyon oda kell figyelni, mielőtt az ember döntést hoz. Nekünk is az utóbbi időben, mint gyülekezet, nagyon sokszor kellett döntéseket hoznunk. Volt, hogy ott volt bennünk is a düh. Bennem is volt düh. Tagadhatnám, de nem mondanék igazat, mert nem így van. De amikor döntéseket hozunk, akkor mindig lenyugszunk. Le kell nyugodnunk! Szokták mondani, hogy számolj el tízig, ha nem elég, akkor százig, ha nem elég, akkor várjál több hetet, vagy hónapot. Racionális döntéseket kell hoznunk, és az nem lehet az érzésektől, meg az indulatoktól vezérelt, hogy szeretem, szeretem, szimpatikus, nem szimpatikus. Ezekből van egyébként a korrupció, és ezekből származik sok minden. Ezek sem a racionális élethelyzet alapján történnek meg. Az érzelmileg sérült emberek gyűjtik maguk köré az imádókat. Nézzétek meg, mit akartak a farizeusok. Azt akarták, hogy értük rajongjanak, hogy mindenki őket dicsérje, mindenki őket emelje föl. Egy érzelmileg sérült emberről van szó, amikor valaki gyűjti maga köré a rajongókat. Ha nem kapsz elég lájkot valamelyik Facebook bejegyzésedre. Van, aki ezt olyan tragédiaként éli meg, hogy el van rontva az egész

napja. Mert úgy gondolod, hogy a te értéked ettől sokkal kisebb lesz, hogy hányan lájkoltak. Nem jó az önazonosságod! Ettől tetted függővé, hogy mások mit gondolnak rólad.

Hány ember nem mer bizonyoságot tenni Jézusról, Jézus feltámadásáról, mert mit gondolnak rólam az emberek. Az emberek mindig fognak gondolni rólad valamit, ezt nem tudod megtiltani senkinek, de ez a történet tényleg arra ösztönöz bennünket, hogy menjünk, és hirdessük az Evangéliumot, hirdessük a Jézus feltámadását. Jézus az út, az igazság, és az élet, az Ő Igéje által kell vezérelve lennünk. Isten erre nekünk segítséget adott, és belénk adta a Szellemét. A Szent Szellem ott van bennünk, minket már nem kívülről a törvények vezérelnek, hanem egy belső törvény hajt bennünket, amit Isten a szívünk hústábláira írt, az pedig a szeretet törvénye. Ez gyakorlatilag az ember természete. Természetesen, ha nem figyel oda, és az érzéseknek átadja magát, ez felülírhat mindent benne. A világi fajta szeretet egy érzés, az a phileo szeretet, az isteni fajta szeretet pedig az agapé szeretet. A szeretet az Ige gyümölcse. A Szellem gyümölcse! A Szellem meg az Ige megegyezik. Isten plántálja ezt belénk, és ha mi jó fa vagyunk, ha tényleg táplálkozunk az Igén, a megfelelő táplálékot kapjuk, akkor ez a táplálék fölnöveli egy egészséges fává, egy egészséges hívővé, egy érett krisztusi kereszténnyé képes fölnövelni bennünket. Pál sem tudott mást mondani Timótheusnak, minthogy olvassa az Írásokat, amely őket bölccsé tehetik.

A mi bölcsességünk, a mi igazságunk az Isten Igéjében van. Nem az önigazságunk. A harag az ember igazságát nem táplálja, ahogy mondja az Írás. Annyi igeverset van erről, felírhattam volna százával igehelyeket. Annyira figyelmeztet bennünket az Ige a testiségről, hogy tényleg ne az érzelmek vezéreljenek bennünket, hanem Isten Igéje.

Köszönjük Istennek az Ő Igéjét! Köszönjük szépen az Úr kegyelmét! Hiszem, hogy ez a történet ma segített nekünk, hogy egy kicsit más látásunk legyen. Halleluja! Dicsérjük az Urat!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Amen.**